

RAŠICA

ob 60-letnici



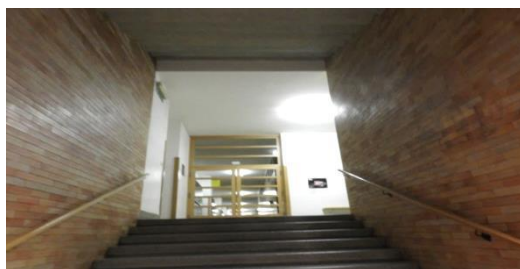
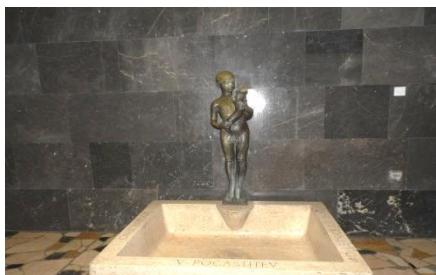
OSNOVNA ŠOLA
ŠENTVID



ŠOLA LETA 2018



Rašica, 60 let





Kolofon

RAŠICA, glasilo OŠŠ

Založnik: **Osnovna šola Šentvid**, Prušnikova ul. 98, 1210 Lj. Šentvid,

Izid: april 2018

Tisk: Mavem, d. o. o.

Št izvodov: 400

Avtorji besedil: zaposleni na OŠŠ, upokoјenci OŠŠ in učenci šole.

Fotografije: posnete za obletnico šole in arhiv OŠŠ/OŠ Alojza Kebeta.

Priprava za tisk: J. Skaza

Moja šola?



Ali je šola samo matematika, šport, glasba ...?

Ne, šola mora biti veliko več: učencem mora privzgojiti odnos, jih spodbuditi, da bodo lahko delali v skupini, naučiti jih mora vrednotiti narejeno ...

In kje je takšna šola? Ali sploh obstaja?

No, skoraj takšna je moja šola.

Prav za to je moja.

Takšno imam rad, pa čeprav včasih zaradi nje jočem,
trepetam, grdo govorim o njej ...; a so trenutki,
ko se smejem,
sem sproščen in ...

In v njej se počutim varno.



Babič Kozamernik, Nevenka

V dobrih časih bodi velikodušen in v stiski hvaležen.

V sodbi bodi pravičen in preišljen v svojih besedah.

Bodi luč onim v temi in streha tujcem.

Bodi oko slepega in kažipot izgubljenim.

Bodi živi dih človeštva, rosna kaplja na zemljo človeškega srca in sadež na drevesu skromnosti.

Mirovna molitev Bahajcev



Po mojem mnenju je v življenju več pomembnih vrednot. Najpomembnejše so spoštovanje, prijateljstvo, delavnost, znanje ...

V prihodnosti bi si želela prijazno šolo po meri posameznika s poudarkom na vseživljenjskih znanjih.

Več pozornosti pri izobraževanju osnovnošolcev bi namenila znanju za življenje v prihodnosti, saj nas sodobna tehnologija prehiteva po dolgem in po čez.



Babnik, Anica

Kdor išče cilj, bo ostal prazen, ko ga bo dosegel,
kdor pa najde pot, bo cilj vedno nosil v srcu.

Nejc Zaplotnik



Kako posredovati vrednote in kako jih živeti? To je v današnjem času pravi izziv za vse, posebno pa za nas, ki hodimo po pedagoški poti.

Spoštovanje, odgovornost, zaupanje in strpnost so vrednote, ki usmerjajo moje delo z otroki na poti do znanja. Opažam, da je današnji čas za otroke zelo stresen. Otroci prihajajo v šolo iz različnih družinskih in socialnih okolij. Ob vstopu v šolo se soočajo z mnogimi težavami in s stiskami. Kot učiteljica v prvi triadi čutim, da je moje poslanstvo, da otrokom posredujem vsebine tako, da z njimi gradijo svojo osebnost. Da se odgovorno odločajo med dobrim in slabim zase in za druge.

Vsak otrok je svet zase – svetel in lep, kot zvezde na nebu. Vsak prispeva svoj kamenček v mozaik razreda. Moja naloga je, da ga oblikujem tako, da bo v razredu pozitivna klima. In ravno to je čar našega poklica – biti učitelj s srcem in z dušo, znati opazovati in prisluhniti. To je najlepša popotnica za prihodnost, ki jo kot učiteljica lahko dam otrokom v šoli.



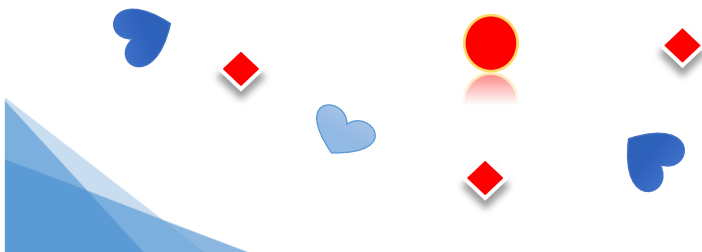
Barle, Maja

Vsaka naloga, s katero se v življenju spopadamo, je kakor stena. Izvirnost, ustvarjalnost, domiselnost pa so lestev, ki vodi proti cilju. Vrh stene tako predstavlja cilj, vrh lestve pa vizijo. Če si znamo jasno načrtovati cilj, bomo lažje našli tudi ustrezno vizijo, ki nas bo pripeljala do njega.

Nara Petrovič



S 1. 9. 2017 sem začela novo poglavje v mojem življenju. Z zamenjavo službe sem se znašla v novem delovnem okolju. Začetni strahovi, kako bom bila sprejeta in kako bom funkcionirala na novem delovnem mestu, so se kmalu razblinili kot milni mehurčki. Prijetna klima na delovnem mestu in prijazni sodelavci so mi dali nov zalet pri opravljanju dela. V januarju se začne za računovodstvo najtežji del leta, ki traja vse do konca marca. Moj cilj je, da to nalogo opravim kar se da gladko in brez težav. In če mi to uspe, bo vse ostalo lažje.



Blatnik, Simona

Skrivnost uspeha v življenju ni v tem, da človek dela tisto, kar ljubi, temveč da ljubi tisto, kar dela.

Winston Churchill



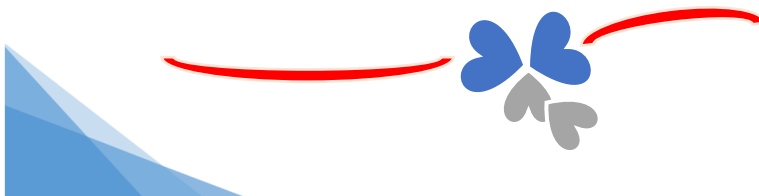
Rdeča nit mojega življenja je že kar nekaj desetletij šport. Že kot osnovnošolka sem se zavedala, da bo moje življenjsko poslanstvo gibanje in šport.

Verjamem, da je skrb za zdravo telo in želja po gibanju največja naložba vase, zato se trudim, da s svojim delom prepričam čim več mladih, da bi ukvarjanje s športom postal njihov način življenja.

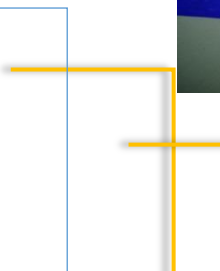
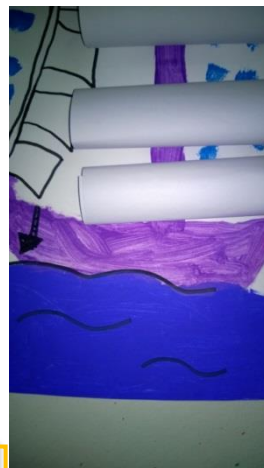
VREDNOTA – telesno in duševno zdravje

Če je tvoje telo zdravo in fit, lahko izpolniš še tako nedosegljive cilje.

ŠOLA PRIHODNOSTI – šport brez številčnega ocenjevanja; poudarek na tem, da otrok dela zase in na sebi (ne za oceno).



Božič, Nataša



Čamernik, Temida

Želim, da se navdušiš nad tem, kdo si, kaj si, kaj imaš in kaj je še pred teboj. Želim te spodbuditi k uvidu, da lahko sežeš veliko dlje, kot si segel doslej.

Virginia Satir Peoplemaking



Ta misel me je popeljala do poklica, ki ga opravljam z veseljem in ljubeznijo.

Moja želja je, da bi v prihodnosti otroci ohranili otroško željo po raziskovanju, ustvarjanju in da jim pridobivanje znanja ne bi bilo nujno zlo, ampak ključ do sreče v njihovem življenju.

Ko se približam otroku, mi vzbudi dvojje občutij: blagost ob spoznanju, kdo je, in spoštovanje ob tem, kar utegne postati. (Louis Pasteur)

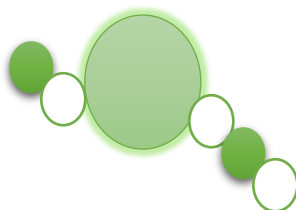


Čemažar, Asta



Delaj to, v kar verjameš,
In verjemi v to, kar počneš.
Vse drugo je tratenje energije in časa.

Nisargadatta Maharaj



Domjanič, Maja

Tako ali tako moramo misliti,
zakaj ne bi mislili pozitivno.



Pred desetimi leti sem prvič zanihala vrata naše šole. Te vrata, ki se mi sedaj vedno vnovič in vnovič odpirajo dan za dnem. Vrata, za katerimi sem doživela in doživljam veliko lepega, se učila modrosti življenja in spoznala prijatelje, sodelavce, učence, starše in druge ljudi, ki vsakodnevno prihajajo v šolo. Vendar pa je vsak od njih v meni pustil pečat, ki je oblikovalo moje življenje.

V šoli tako zorimo, se učimo in rastemo. Tajništvo šole je duša in središče dogajanja. Sem ljudje prihajajo in odhajajo. Pridejo po stvari, želijo odgovore, iščejo tolažbo, dobijo smeh in radost.

Veliko izzivov smo rešili, prekrili veliko ran in pokrpali marsikatero razbito koleno, obrisali marsikatero solzo, stkali veliko načrtov za razvoj in prihodnost šole. Odgovorili smo na mnoga vprašanja, zaposlili veliko učiteljev in vseh, ki so potrebni, da izobraževanje teče nemoteno. Se poslovili od kar nekaj sodelavcev, ki so tu pustili svoja leta, znanje in izkušnje.

In če bi me vprašali, če ljubim svoje delo in delovno mesto, bi odgovorila z DA. Opravljam ga z odgovornostjo in veseljem. To pa brez vseh mojih sodelavk in sodelavcev, ki so ob meni vsak dan, dan za dnem, to ne bi bilo mogoče.

Godler, Marja

Ko hodiš,
pojdi zmeraj do konca.
Spomladi do rožne cvetice,
poleti do zrele pšenice,
jeseni do polne police,
pozimi do snežne kraljice,
v knjigi do zadnje vrstice,
v življenju do prave resnice,
v sebi do rdečice čez eno in drugo lice.
A če ne prideš ne prvič, ne drugič
do krova in pravega kova
poskusi: vnovič in zopet in znova.

Tone Pavček



Ta Pavčkova pesem je moje vodilo.

Učence, ki jih učim, skušam navdušiti za učenje do te mere, da bi vztrajali. Želela bi, da bi vsi moji učenci skozi življenje šli pogumno in samozavestno; da bi zaupali vase, da bi spoznali, da zmorejo, da so nekaj izjemnega.

Ker učim že kar nekaj let, sem preživela vsaj eno leto že z mnogimi. Vsi in vsak posebej so pustili svoj pečat.

Družba se stalno spreminja in z njo tudi mi vsi. Zato

potrebujejo učenci drugačen pouk, drug način dela.

Imela sem srečo in naletela na Storyline, to je poseben pedagoški pristop, ki motivira učence za delo; na področju socializacije deluje zelo povezovalno; omogoča ustvarjalnost in vnašanje njihovih idej.

Zadnja leta poučujem s pomočjo pristopa Storyline, ki mi zelo ustreza, in so s takim načinom dela zadovoljni tudi učenci in starši.

Rada imam našo šolo, naše učence in spoštujem njihove starše. Rada sodelujem s sodelavci na vseh nivojih.



Hrs, Vlado



Delo krasi človeka.



Hoenigman, Hojka

Edino,
kar je slabega na današnji mladini,
je to,
da ne sodimo več mednjo.

Današnja mladina, Verzi-vici.com



Mladi, ki odraščajo danes, niso dosti drugačni od nas, ki smo odraščali pred nekaj desetletji.

Razlika je pač v času odraščanja. Notri, v sebi pa smo še vedno enaki.

Prav tako, kot smo mi, tudi današnji učenci potrebujejo pozornost starejših, veseli so uspehov in pohval ter so žalostni ob neuspehih in grajah.

Vedno mi je hudo, ko vidim solze v otroških očeh ali razočaranje na otroškem obrazu.

Ni pa lepšega kot iskren otroški nasmeh, saj seže do srca. Zato bom še naprej delala na tem, da bo na šoli čim več nasmejanih učencev.



Keber, Mirjana

Življenje je treba živeti, ne pa o njem ves čas razpravljati.

Isabelle Adjani

Priložnosti vznikajo vsepovsod.



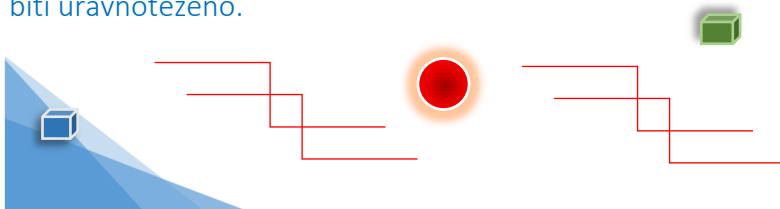
Menim, da je življenje nepretrgana veriga odločitev. Svoje učence učim, da imajo, ko so postavljeni pred odločitev, vedno dve možnosti, kot na primer:

- da bodo nekaj naredili ali pa tudi ne;
- da bodo veseli ali pa slabe volje;
- da bodo poslušali pri pouku ali pa počeli kaj drugega;
- da se bodo učili ali pa zapravljali dragocen čas.

Rečem jim tudi: »Ko se odločaš, uporabi zdrav razum.«

Zavedati se, da imaš nadzor nad svojim življenjem, pa pomeni biti odgovoren za svoja dejanja. Da se tega naučiš, je potrebna velika mera potrpežljivosti. Kot učiteljica sem vesela, kadar slišim, da so moji učenci ravnali tako, kot je prav – tudi, ko jih ni nihče gledal.

Moja druga ljubezen v šoli poleg poučevanja je gledališče. Tja se zatečem, ker verjamem v to, da se je poleg dela treba tudi igrati in imeti lepo. Vse v življenju namreč mora biti uravnoteženo.



Kerin, Maruška

Vsak je genij,
ampak, če sodimo ribo po tem, kako pleza
na drevo,
bo živela celo življenje v prepričanju, da je
neumna.

Albert Einstein



Obiskovanje osnovne šole je prvo pravo srečanje z odgovornostjo, hkrati pa predstavlja tudi gradnjo temeljev za zasebno in poklicno življenje. Učitelji imamo pri tem ključno vlogo, saj nam

zaupajo tako starši kot tudi učenci. Naše vrednote so pomembne, še bolj pomemben pa je uspeh prenosa na prihodnje generacije.

Delo na Osnovni šoli Šentvid me srčno veseli. Skozi letne uspehe in neuspehe mi omogoča ciklični vpogled v učinke našega udejstvovanja ter v potrebne osebne in profesionalne izboljšave. Vsak uspeh želim nadgraditi s še večjim, neuspeh pa pretvoriti v vredne izkušnje, pomembne predvsem za učence. Še posebej me navdaja občutek zadovoljstva, ko v očeh učencev zaznam občutek sprejetosti.

Prepričana sem, da nas bosta kolektivni duh in pozitivna naravnost še naprej vodila v pravo smer ter bomo kot šola ne le služili šolskemu okolišu, temveč ga z našim delom tudi oblikovali.



Kokelj, Kaja

Če hočeš biti srečem, se potrudi, da koga osrečiš,
če hočeš biti ljubljjen, se potrudi biti ljubeč,
če hočeš biti uspešen, pomagaj drugemu do uspeha.



Ena izmed najpomembnejših vrednot je zame SPOŠTOVANJE. Spoštovanje do sebe ter do vseh drugih ljudi in živali. Trudim se živeti tako, da sprejemam druge takšne, kot so, ne glede na njihove osebne okoliščine. Prizadevam si za pravičnost, prijaznost, medsebojno razumevanje, pozornost, potrpežljivost, strpnost in sprejemanje.

»Pomembno je, da pri izobrazbi otrokovega uma ne pozabimo na izobrazbo otrokovega srca.« (Dalai Lama).

V prihodnosti bi rada delovala v šoli, ki poleg intelektualnega razvoja enakovredno spodbuja tudi čustveno opismenjevanje in učenje socialnih veščin.

Želim si, da bi pri otrocih v večji meri razvijali sposobnost razumevanja, nudenja pomoči drugim, učinkovitega sodelovanja, zaupanja in odprtosti – ter da bi spodbujanje vrednot, kot so skrb za sočloveka, odgovornost, pravičnost, razumnost, poštenost, pogum, radovednost in kritično mišljenje postale enakovredne spodbujanju znanja.

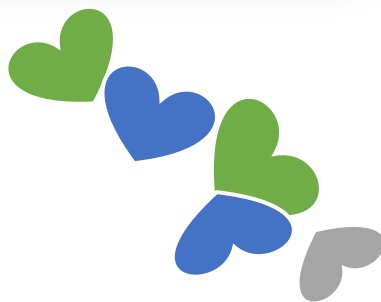


Koritnik, Damijana

Nikoli si ne bi mislila, da me otroci lahko
toliko nučijo.



Praznujem dvojno: 60 let naše šole in –
že 30 let sem na šoli.



Kostajnshek Postrak, Gertruda

Današnja mladina ljubi razkošje, se grdo obnaša, prezira avtoriteto, nima nobenega spoštovanja do starejših in raje govori, kot dela. Mladi ljudje niti ne vstanejo, ko starejši vstopijo. Ugovarjajo svojim staršem, v družbi se širokoustijo, pri mizi goltajo slaščice in prekrižanih rok tiranizirajo učitelje.

Sokrat, 470-399 pr. n. št.



Vam zvenijo te besede znano?

Nismo bili tudi mi takšna mladina pred dvajsetimi, tridesetimi in več leti?

Pa smo bili samo mladi, živahni, razigrani, radovedni in nagajivi otroci in odraščajoči najstniki. Nič več in nič manj. In tako je tudi danes.

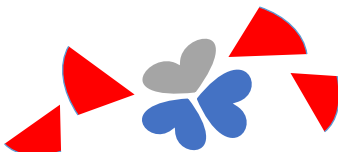
Morda pa je danes celo bolje?

Ste se vi učitelju zahvalili, ko vam je na mizo položil test?

Ste obiskali po končanem šolanju svoje bivše učitelje?

To se dogaja na naši šoli. Še Sokrat bi se začudil.

Torej vzgajajmo, poučujmo in spoštujmo naše otroke. S pravili in pohvalami, z dobrim zgledom, dobro mero duhovitosti in razumevanjem ter s spomini na lastno otroštvo in mladost.



Kozlevčar, Andreja



Kdor poje, slabo ne misli.



Kozlevčar, Marša

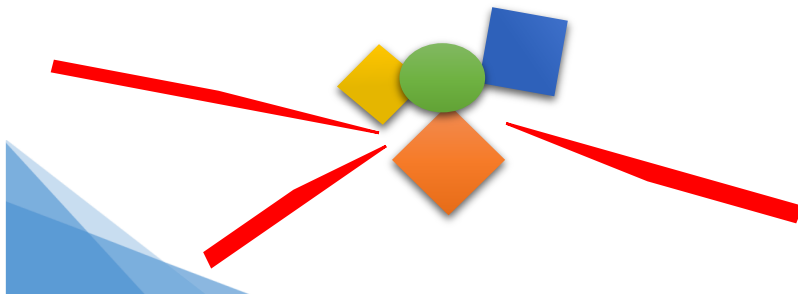
Ljudje se preveč obremenjujemo s tem, kaj počnemo, namesto da bi preprosto bili to, kar smo.



Največjo vrednoto v življenju mi zagotovo predstavlja zdravje. Če je človek zdrav, je sposoben doseči prav vse cilje, katere si zastavi.

Želela bi, da bi bil šolski sistem zasnovan popolnoma drugače, kot je sedaj.

Še več in na različne načine bi lahko razvijali otroško samoiniciativnost in samostojnost, predvsem pa bi si želela, da bi se v šoli še več delalo na medsebojnih odnosih in načinih medsebojne komunikacije ter s tem otroke pripravili na zrel način delovanja v družbi, v kateri živijo.



Kukec Grošelj, Cvetka

Tukaj smo, da pomagamo drug drugemu
prebroditi to,
kar koli že je.

K. Vonnegut



Ljubezen in sočutje sta tisto, kar me vodi
skozi življenje od mojih najzgodnejših let
– in sta zame najpomembnejši vrednoti še
danes.

Otroštvo, preživeto med svetlimi
ormoški griči, vasi razpete med vinogradi, trdo življenje
prijaznih in odprtih ljudi, moja družina, ki me je obdajala z
brezpogojno ljubeznijo in mi znala približati drugačnost,
stisko in strah sočloveka ter me naučila, kako pomagati
spoštljivo in z občutkom ...; vse to me je zaznamovalo,
me oblikovalo in vplivalo tudi na izbiro študija in poklica.

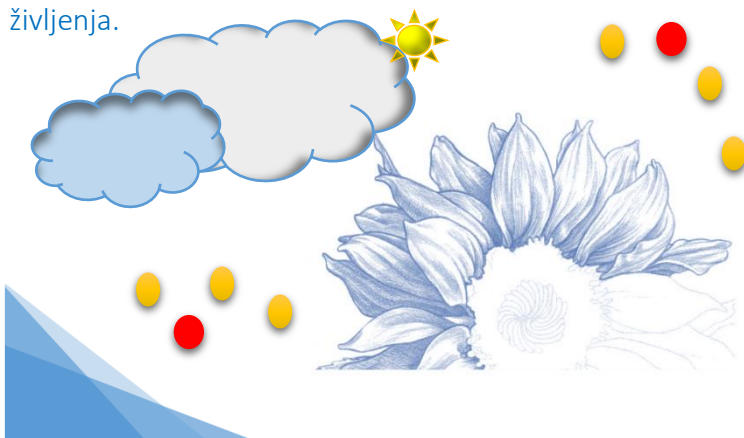
In tako sedaj tu, »v službi«, kjer se že desetletje počutim
lepo, poskušam po najboljših močeh skupaj s sodelavci
ustvarjati šolo, v katero otroci radi pridejo.

Moji učenci so učenci s posebnimi potrebami.
Posebnimi?

Pa saj je vsak od nas na svoj način poseben, drugačen, na svoj način išče pot skozi življenje. Samo več sreče imajo tisti med nami, ki so s svojo drugačnostjo v večini, zato si lahko prilagodijo življenje v skupnosti po svoji meri.

Kadar prvič stoji pred mano »poseben« učenec, si vedno najprej zamislim, kaj bi si zanj želela, če bi bil to moj otrok, kakšen odnos do njega bi ob dobrem strokovnem znanju pričakovala od strokovnih delavcev, učiteljev. Šele po tem dobim dober občutek, v katero smer se naj najino skupno potovanje in raziskovanje začne. In ko mi uspe, da otrok čuti, da je razumljen, da mi je mar, da je sprejet z vsemi svojimi strahovi in s stiskami, da je na varnem – takrat učenje steče v pravo smer ...

Ne vem, kdo koga več nauči. Moji učenci mene ali jaz njih. Vem pa, da učimo drug drugega. Jaz jih učim, kako s svojimi posebnostmi živeti med večino, ki je zanje drugačna. Oni me učijo, da večina ni vse, da obstajajo tudi odtenki, ki rišejo širino našega dojemanja in mavrico življenja.



Lah, Nataša

Življenje ni kot šolska naloga, kjer so vse neznanke navedene v navodilu.

Življenje samo je neznanka.



Če verjamemo napovedim, da bosta približno dve tretjini današnjih otrok imeli poklice, ki danes še ne obstajajo, naj bo razmišljanje osnovno vodilo pri pridobivanju veščin za prihodnost.

Naučimo otroke razmišljati, a ne le-tako, da bodo znali zagovarjati svoja stališča, nasprotovati in tekmovati.

Naučimo jih razmišljati tako, da bodo znali tudi načrtovati, se odločati, sodelovati in ustvariti nekaj novega. Da bodo znali najti prednosti in rešitve, da si bodo znali ustvariti nove možnosti in priložnosti in ne bodo obstali ob prvi oviri.

Vidijo naj, da smo različni in da nas to bogati. Ker bo življenje vse to od njih zahtevalo.



Malovrh, Nika

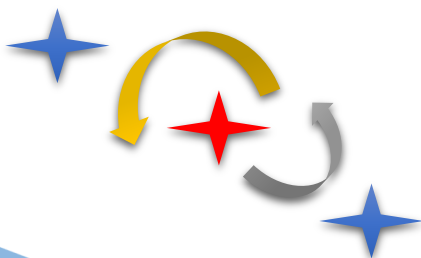
Kdor spoštuje in ceni druge, ga tudi drugi spoštujejo.



Bistvo je spoštovanje samega sebe kot edinstveno ustvarjalno bitje in spoštovanje vseh okoli mene, še posebej sodelavcev, otrok in staršev, vseh, ki jih kadar koli srečam, saj so soustvarjalci dogajanja v mojem življenju.

Želim si šolo, ki bi imela snovi bolj povezane med seboj; šole, kjer bi bilo več ur posvečenih ustvarjanju; šole, kjer bi pozornost tehničnim predmetom bila namenjena v anaki meri kot družboslovnim.

Želim si, da bi učence naučili različnih spretnosti, ki jih bodo potrebovali v življenju, da bodo postali samostojne celovite osebnosti, ki bodo pogumno stopale v življenje. Da si bodo izbrali poklic, ki ga bodo opravljali z veseljem in ljubeznijo.



Novak, Karmen

Ne pozabite, da so čudovite stvari, ki se jih učite v šolah, delo mnogih generacij. Vse to znanje, ki vam je položeno v roke, je dediščina, ki jo spoštujte, jo bogatite in nekega dne zvesto prenesite na svoje otroke.

Albert Einstein



Izmed vrednot bi izpostavila zaupanje in ljubezen.

Mar ni ljubezen enkratna gonilna sila?
Kar nam je všeč, kar imamo radi, zlahka

opravimo.

"Edina pot, da delo opraviš izjemno je, da delaš to, kar si sam želiš." (Steve Jobs)

Otroci so naše največje bogastvo, zato bi jim radi dali čim več za njihovo popotovanje skozi življenje.

Želimo, da bi bili uspešni, zdravi, zadovoljni, predvsem pa srečni.

Če se bodo počutili sprejete in jim bomo zaupali, bodo tudi oni zaupali nam.

Če jim bo delo predstavljeno na zanimiv, koristen in uporaben način, ga bodo radi opravljali. Tudi z učenjem ni nič drugače.

Tudi v prihodnosti bi rada hodila v šolo, v kateri lahko učenci na različne, njim prilagojene in zanimive načine pridobivajo nova znanja.

Vsak otrok v sebi skriva talente, potrebno jih je le odkriti, jih podpreti in usmerjati.

"Talent se oblikuje v tišini, karakter v viharju sveta."

(Johann Wolfgang von Goethe)



Novak, Luka

Otrok lahko odraslo osebo nauči tri stvari: kako biti srečen brez razloga, kako biti vedno zaposlen in kako iskati tisto, kar si želite s celim svojim bitjem.

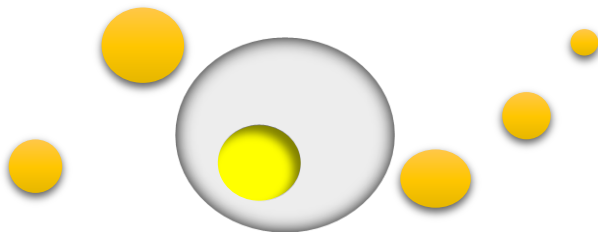
Paulo Coelho



Že od malih nog se ukvarjam s športom, ki mi daje energijo za raziskovanje in iskanje novih znanj, za razvijanje vztrajnosti, tekmovalnosti in potrpežljivosti. Uči me, kako spoštovati druge, tudi nasprotnike, in se veseliti majhnih zmag.

Sam se trudim te vrednote živeti tudi med učenci, saj verjamem, da je zgled najboljši učitelj. Poleg tega so za pravi razvoj potrebne jasno potavljene meje in pozitivne spodbude.

Načela vzgoje in poučevanja so univerzalna, metode dela in znanje pa se spreminjajo, posodabljaajo. Sam si želim delati v šoli, ki bo temeljila na sodelovanju in spoštovanju, sprejemala inovativnost učiteljev in spodbujala ustvarjalnost učencev.



Novak Rupnik, Maja

Izobrazba je najmočnejše orožje,
s katerim lahko spremenite svet.

Nelson Mandela



Učitelji so v preteklosti imeli morda večjo vlogo kot v sodobnem svetu, ko so informacije dostopne vsepovsod. Pa vendar se na koncu izkaže, da je umetnost plutja med vsemi

informacijami ravno ob pomoči učitelja varna, zanesljiva ter trdna. Pripelje nas do spoznanj, ki nam osmislijo ter oplemenitijo življenje.

Mislim, da se tudi učitelji celo življenje učimo, kako se dotakniti src mladih (pa tudi starejših), jih nagovoriti, posredovati znanje in nenazadnje, kako vzpostaviti ravnesje med učenjem, delom, zabavo in počitkom.

Meni največ na svetu pomeni družina. Menim, da v družini nastane vsa tista popotnica v življenju, ki te nenehno spremlja, te bodri, pomaga, vedno pa ti daje tudi priložnost rasti.

V prihodnosti bi želela več sodobne opreme, recimo

veliko učilnico s sodobnimi računalniki ter več elektronskih tabel, več prostorov za drugačno aktivno delo – sobe za sprostitve – pa tudi za načrtovanje lastega dela ter veliko knjižnico, ki bi bila v stiku z najnovejšimi knjigami, revijami ...

Na drugi strani pa si želim tudi več terenskega dela, torej izkustvenega; recimo več dni bivanja v naravi, na terenu doma in v tujini.

In seveda želim si, da bi bili učni načrti manj obsežni, na drugi strani pa bolj poglobljeni in življenjski.



Paj, Nada

Pesimist vidi težavo v vsaki priložnosti,
optimist vidi priložnost v vsaki težavi.

Winston Churchill



Mislim, da me v življenju še najbolj
zaznamuje nepopoljšljiv optimizem.

Verjamem v to, da dobro na koncu vedno
premaga zlo – kot v večini pravljič. To bo
najbrž zato, ker pravljice še vedno rada
berem. Včasih je za tak, pozitiven izid, potrebno malo več
časa, a nič za to.

Tak je tudi moj pristop reševanja problemov, tako
profesionalnih kot osebnih. Najprej poiščem, kaj je v vsem
skupaj dobrega. Potem je vedno mogoče poiskati rešitve
in izboljšave za tisto, kar povzroča težave.

Od vrednot mi je najpomembnejše spoštovanje. V družbi,
kjer bi vsi spoštovali sebe in drug drugega, bi vladala
blaginja in mir – iz svojih sebičnih interesov ne bi nihče
izkoriščal nikogar in ničesar.

Oboje, tako pozitivna življenjska naravnost kot
spoštovanje se odražata v mojem razumevanju in vodenju
šole. Želim si, da bi se naša šola še naprej
razvijala v tako smer, kot smo jo začrtali pred dobrimi
desetimi leti: v smer kakovostnega in samoiniciativnega

dela učiteljev, kvalitetnega znanja učencev, dobrih medsebojnih odnosov znotraj šole in navzven – s starši in širšo skupnostjo.

Če razmišljam, kaj bi v šolskem sistemu spremenila, bi bila to prav zagotovo večja svoboda odločanja in s tem večja odgovornost vsakega posameznika.

Šolo dojemam kot neke vrste umetnost vzgoje in poučevanja.

Umetnost pa potrebuje svobodo, da se lahko uresniči in doseže najboljše rezultate.

Pretiravanje z različnimi predpisi, kar se intenzivno dogaja v zadnjih desetih letih, deluje na ustvarjalnost v šolah zelo utesnjujoče in ji močno otežuje izražanje.



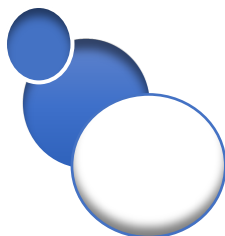
Petrič, Polona



Učim.

Vzgajam.

Upam, da puščam sledi in se dotikam
prihodnosti.



Resnik, Polona



V življenju ni nikoli tako slabo,
da ne bi moglo biti še slabše,
in nikoli tako dobro,
da ne bi moglo biti še boljše.



Rošelj, Janko

Rad imam svojo službo. V njej pravzaprav skrbim za to, da učence naučim dobro skrbeti za zdravje lastnega telesa.



Kot šestletni deček sem prvič prestopil šolski prag v domačem Zagradcu na Dolenjskem. Takrat smo stanovali le dober met kopja stran od šole. Nikoli ne bom pozabil smešnega občutka, ko nikakor nisem mogel razumeti, zakaj gresta oči in mami z malodušnim

Jankom nekega sončnega popoldneva točno tja, kamor sicer ta že leta hodi sam brcat žogo in pa risat osmice s Kekcem po peščenem dvorišču (šole?).

No, sedaj razumem. Prvi šolski dan pač. Že od nekdaj sem rad hodil v šolo, saj sem imel tam na kupu večino svojih prijateljev. To se mi je že takrat zdelo praktično. Od petega razreda dalje je bilo že potrebno na šolski avtobus v deset kilometrov oddaljeni šolski center v Ivančni Gorici, saj je bila podružnična šola v domači vasi premajhna za kaj več. V »Ivančni« sem spoznal ogromno novih otrok, sošolcev. Ko pogledam nazaj, se sploh ne spomnim nobene slabe učiteljice ali brezveznega učitelja, ki bi me učil v osnovni. Verjetno sem imel ob tem tudi malo športne sreče. Da bi bilo vse skupaj kar najbolj praktično, sem se vpisal v gimnazijo v Srednji šoli Josipa Jurčiča, ki je imela prostore v isti stavbi kot Osnovna šola

Stična. V obdobju gimnazijskega izobraževanja sem veliko časa posvečal športu in bil zato veliko odsoten. Smučarski skoki, ki sem v jih tistem obdobju pridno treniral, so zahtevali ogromno časa, tako da usklajevanje športa in šole ni bilo vedno enostavno. Vendar je šlo. Vse sem opravil brez posebnih težav in zamud. Sledil je vpis na Fakulteto za gradbeništvo in geodezijo. Že po nekaj mesecih sem ugotovil, da me stvar premalo zanima, zato sem se najprej prijavil na sprejemne izpite in se kasneje uspešno vpisal na Fakulteto za šport. Tu sem se zares našel. V glavnem me je zanimalo skoraj vse, kar sem se na faksu lahko naučil. Diplomiral sem leta 2010 z odlično oceno.

Istega leta, prvega septembra, sem se na Osnovni šoli Šentvid zaposlil kot strokovni delavec v sklopu projekta Zdrav življenjski slog. V ta projekt so se lahko vključili vsi učenci šole od 1. do 9. razreda. Zanje je bila to interesna dejavnost. Učenci so se odzvali množično in z velikim navdušenjem. Tisti, ki so na šoli poleg redne športne pogrešali še več možnosti za gibanje, so jih s tem dobili. Po dobrih dveh letih sem se zaposlil kot učitelj športa. To delo z veseljem in esenco predanosti opravljam še danes. Pri tem mi pomaga dejstvo, da imam odlične sodelavce, krasne učence in razumevajoče vodstvo, ki podpira športno udejstvovanje na šoli nasploh.

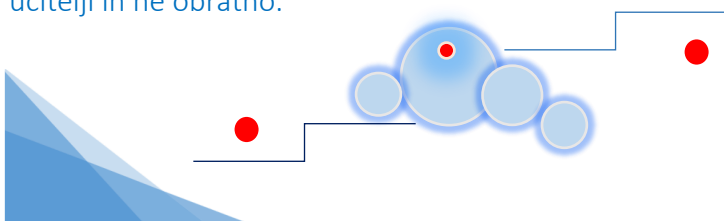
Zame osebno je najpomembnejša vrednota zdravje.

Sledijo ji ljubezen in na odličnem tretjem mestu se »najde« znanje. Ko sem zdrav in ker imam ljudi, ki me imajo radi, se znanje lahko včasih »prebije« tudi kakšno mesto višje. Zakaj zdravje? Iz zdravja pravzaprav izhaja vse. Če ni zdravja, tudi življenja ni. Zopet se mi je vse tako dobro posrečilo, da kot učitelj športa skrbim neposredno za zdravje učencev na šoli. Iz tega spoznanja izhaja tudi moje poklicno vodilo:

Rad imam svojo službo. V njej pravzaprav skrbim za to, da učence naučim dobro skrbeti za zdravje lastnega telesa.

Šolo, v kateri bi si želel delati in izraziti svoj »pedagoški jaz«, sem v osnovi že našel. V njej sem zaposlen že osmo leto. Dejavnosti in pouk, ki se v njej izvajata, razumem kot dinamičen proces, ki se stalno spreminja. Stvari, ki so veljale nekoč, ne prinašajo več rezultatov in obratno. Zato je zelo pomembno, da skupaj s kolektivom stalno spremljamo izobraževalni proces in ga s konstruktivnimi in z iskrenimi debatami skušamo izboljševati na dnevni bazi v korist in dolgoročno zadovoljstvo vseh.

Osnovna šola je pri nas obvezna za vse. Učenci so nič drugega kot otroci, vse imajo še pred seboj. V šoli naj se učijo predvsem tisto, kar jim bo koristilo pri tem, da si lažje ustvarijo čim svetlejšo prihodnost. Zaradi njih smo učitelji in ne obratno.



Rozman, Andrejka

Stvari so za uporabo; ljudje in narava pa za imeti rad in ne nasprotno, kar se žal dandanes dogaja.



Moje vrednote so povezovanje, sodelovanje in spoštovanje, tako soljudi kot v prvi vrsti tudi narave in vsega, kar nas obdaja.

Najpomembnejša naloga izobraževanja je delovanje s pozitivno komunikacijo. Pomembna je skrb za socialne odnose in za vse, kar nas obdaja.



Saje, Jaka

Življenje je kot vožnja s kolesom. Da bi ohranil ravnotežje, se moraš premikati.

Albert Einstein



Že od otroških dni in vse od danes me zaposluje razmišljanje o vesolju. O njegovi naravi, velikosti in starosti. Ter seveda, od kje sploh je in kaj ga čaka. V primerjavi s starostjo in z velikostjo vesolja se človek lahko počuti majhnega in nepomembnega; lahko pa se čudi dejstvu, da sploh je in je zmožen razmisleka o izvoru vsega. Vrednota, ki je povezana s tem in mi pomeni zelo veliko, je odprta miselnost in sprejemanje drugačnosti. Zgodovina nas uči, da nam tega še primanjkuje. Življenja si ne predstavljam brez ljudi, ki me obkrožajo in jih imam rad. Mislim, da je sreča povezana z odnosi, ki jih imaš s svojimi najbližjimi. Temelj za dobre odnose pa povezujem z vrednotami vzajemnega spoštovanja, enakopravnosti spolov, skrbi za otroke in starejše; pomembna vrednota pa je tudi družinska sreča.

Šola je kot živ organizem. Ves čas se spreminja in prilagaja okolju, v katerem je. Če je okolje spodbudno, se organizem razvija, v nasprotnem primeru pa stagnira ali

celo nazaduje. In okoliščina, ki najbolj določa šolo, so njeni »prebivalci«, torej učenci, učitelji, ostali zaposleni in starši. V šoli prihodnosti vidim ljudi – otroke in odrasle, ki šole ne vidijo kot prisile, temveč kot varno okolje, kamor prihajajo radi, saj je to prostor učenja, druženja in zabave. Sam našo šolo že danes zaznavam na ta način.

Več časa bi po mojem mnenju morali posvetiti človeškim odnosom. Živimo v družbi, ki je izjemno tehnološko razvita in ta razvoj še vedno traja. Z vseh strani nam ponujajo najboljše izdelke, ki nas bodo osrečili. Kljub gospodarski rasti in zelo visokemu življenjskemu standardu pa je veliko ljudi osamljenih, nesrečnih.

Kaj je tisto, kar imenujemo sreča? Kdaj se dobro počutim v lastni koži? Kaj lahko naredim za drugega?

Učenci se pri razrednih urah zelo radi pogovarjajo o takšnih temah in mislim, da je teh ur premalo.



Skaza, Jožef

Ne razmišljaj enoumno, ker je neumno.



Vredno je načrtovati in nato načrtovano uresničiti. A pred načrtom mora biti zamisel/cilj. Smisel le-tega je olajšati si – tudi drugim – življenje. Narediti si ga prijetnejšega, bolj znosnega.

Vendar: da se porodi dobra ideja, moraš vedeti, kaj že obstaja.

To, kar je – že obstaja – lahko nauči šola; lahko se seveda naučiš tudi sam, a je tedaj možnost tavanja močnejša/pogostejša, kot če si strokovno voden.

Osnova je torej znanje. Šele po tem sledi načrtovanje. Slednje je lažje v skupini, kjer se medsebojno prepletajo konstruktivne ideje.

Dober načrt pomeni približati se k cilju.

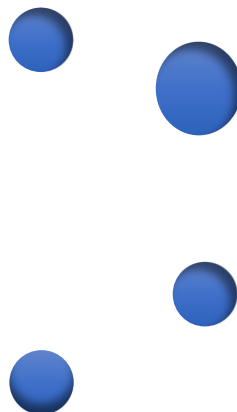
Brez izvedbe ni uresničitve cilja. Pametno pa je, da so koraki do cilja strokovno nadzirani, saj bo le-tako cilj uresničen, kar je dobro za družbo, skupino in za posameznika.

Potreba ali zamisel je lahko posameznikova, a izvedba oz. uresničitev temelji na timskem delu, kjer pa je

potrebno uskladiti želje, čustva in znanja posameznikov. To se pa doseže le v spoštovanju vsakega člana določene skupine.

Mogoče bi morala šola naučiti mlade tovrstnega mišljenja – privzgojiti misel, kjer bo bistveno uresničiti zamisli, doseči postavljene si cilje;

manj pa bi morale biti v ospredju, kako z ocenami ovrednotiti soudeležbo v procesu približevanja k cilju oz. sam cilj.



Slivnik, Aljaž

Razgibanost, pestrost in nikoli dolgčas v pedagoškem delu.



Zame je najpomembneje poštenost in zaupanje.

Poštenost je temelj zaupanja. V šoli pri poučevanju pa je potrebno veliko zaupanja med učenci in učitelji.

Šola v prihodnosti? Le v kakšni šoli bi želel delati?

V šoli, ki bo znana po dobrih učiteljih in odličnih dosežkih učencev.

Več pozornosti bi želel nameniti učencem, ki bi sprejemali pravilne smernice za nadaljnje življenje.



Škerjanec, Slavica

Ne moremo vedno spremeniti okoliščin tako, da bi nam ustrezale, lahko pa spremenimo svoj odnos.

Dalai Lama



Dobri medsebojni odnosi so odvisni od nas samih; lahko so tako različni, kot smo ljudje med seboj, vendar pa nas ravno ta raznolikost bogati.

Občutek lastne vrednosti temelji na naši enkratnosti, saj smo vsi edinstveni in originalni, zato je pomembno, da se naši otroci zdijo sami sebi dragoceni in vredni, da se zavedajo svojih potencialov in talentov, s katerimi tudi nas bogatijo, da sprejemajo sami sebe in verjamejo, da so dobre osebe vredne spoštovanja.

Pomembno je, da otroci živijo v okolju, ki spoštuje vrednote in v katerem se vsak otrok počuti sprejetega in spoštovanega.

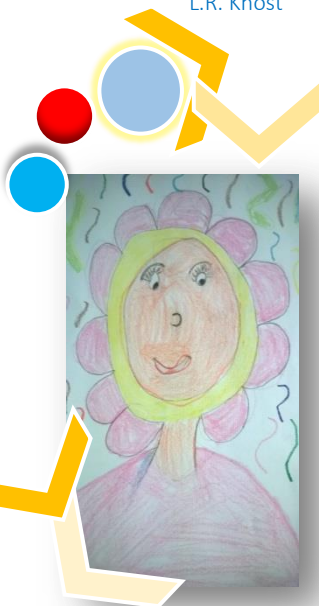
Čeprav otroci prihajajo v šolo po znanje in se učijo raznih spretnosti, potrebujejo tudi vrednote (spoštovanje, optimizem, ljubezen, strpnost, sočutje, svoboda), ki jih bodo vodile skozi življenje ter jim pomagale pri sprejemanju pravih odločitev. Usvajanje vrednot

spodbuja pri otrocih razvoj samozavesti, samospoštovanja in odgovornosti, kar pa vodi tudi k boljšim učnim rezultatom.

Pri oblikovanju učenčevih vrednot imajo pomembno vlogo tudi učiteljeva osebnost, njegova lastna stališča in njegove osebne vrednote. V naši šoli se o tem veliko pogovarjamo vsi: učitelji, učenci in starši, zato vemo, da je potrebno otrokom odpirati njihov lastni čustveni svet in da se moramo o njem pogovarjati. Mnogokrat je potrebno gledati s srcem, če želimo videti.

»S spoštovanjem otrok se otroci učijo, da so tudi najmanjši, najranljivejši in najbolj nemočni vredni spoštovanja, in to je lekcija, ki se je svet mora nujno naučiti.«

L.R. Knost



Šmit, Irena

Če imate svoje učence za takšne, kot so,
ne bodo nikoli boljši;
če pa v njih vidite učence, kakršni si želijo
biti, vam bo to nedvomno uspelo.

J. W. Goethe



Želim in trudim se odkriti sposobnosti
vsakega učenca in jih s svojim osebnim
zgledom razviti v okolju, ki je spodbudno in
sproščeno.



Štrukelj, Tajda

Precej je treba vedeti, preden opaziš,
kako malo veš.

Karl Heinrich Waggerl



Vrednota, ki mi je gotovo med najpomembnejšimi, je pripravljenost na vseživljenjsko učenje. V današnjem času, kjer poleg tehnologije s svetlobno hitrostjo napredujejo tudi ostala področja, se moramo vsi stalno prilagajati, osvajati nova in poglobljati že obstoječa znanja. Le-tako lahko izpolnimo svoj pravi potencial in potešimo svojo radovednost.

V razredu rada uveljavljam svoj pedagoški čut, s katerim veliko pozornosti namenjam učencem, ki potrebujejo več pomoči, in učencem, ki kažejo manjšo zavzetost za učenje. Šolo, v kateri bi rada delala, si tako predstavljam kot ustanovo, kjer s skupnimi močmi ustvarjamo prijetno, sproščeno in motivacije polno okolje, v katerem drug drugemu izkazujemo medsebojno spoštovanje, skupaj rastemo in se poleg tega naučimo veliko novega.

Sama bi v izobraževanju osnovnošolcem vsekakor namenila več časa računalništvu. Na žalost še vedno večina ljudi misli, da gre pri računalništvu le za uporabo

osnovnih računalniških funkcij in programov, dejstvo pa je, da se v ozadju skriva čudovit svet, ki povezuje mnoga področja. Dejstvo je, da je računalništvo prepleteno že v vsakem vidiku našega življenja, skozi koncepte učenja računalništva pa bi učenci lahko pridobili znanja s področja matematike, fizike, logike, tujih jezikov, varnosti in še mnogih drugih, ki bi jim skozi življenje lahko močno koristila.



Trošt, Irena

Največja nagrada za vloženi napor ni tisto, kar za opravljeno delo dobimo, pač pa tisto, kar ob njem postanemo.

John Ruskin



Težko bi se odločila za eno samo »življenjsko« vrednoto.

Pomembna se mi zdi ljubezen – do ljudi, narave, dela ... – tudi do sebe.

Pomembna je delavnost, prijateljstvo, razumevanje, pomoč ...

Želim si, da bi v prihodnosti v šoli imela dovolj časa za vsakega otroka, da bi našla pot do njega in mu znala in zmogla dati tisto, kar najbolj potrebuje za rast tako na osebnem kot intelektualnem področju.

Več pozornosti bi namenila pridobivanju znanj in veščin, ki bodo otrokom pripomogla k čim večji samostojnosti in zreli osebnosti.



Ulčar, Mihaela/Eli

Strah vam ne more nič bolj do živega
kakor sanje.

William Golding



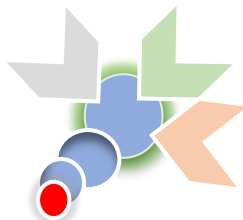
Moja najpomembnejša vrednota je
spoštovanje.

Spoštovanje vseh ljudi – učencev,
sodelavcev, prijateljev, moža, mojih otrok.
To mi omogoča lažje videti vse dobro, vse
pozitivno v ljudeh. Če lahko gojim spoštovanje do drugih,
lahko postajam boljši človek. Tu ne gre zgolj za
spoštovanje ljudi kot oseb, temveč tudi za spoštovanje
vseh drugih razlik, ki so med nami: razlike v veri, kulturi,
barvi kože, narodni pripadnosti ...

Moja vizija šole temelji na spoštovanju; ... šola, ki mi bo
omogočala, da še naprej s spoštovanjem učim in gradim
spoštovanje učencev.

*»Kart, ki jih dobimo v roke ob rojstvu, ni mogoče
zamenjati, od nas pa je odvisno, kako bomo igrali
življenje.«*

Randy Pausch



Vuzem, Simona

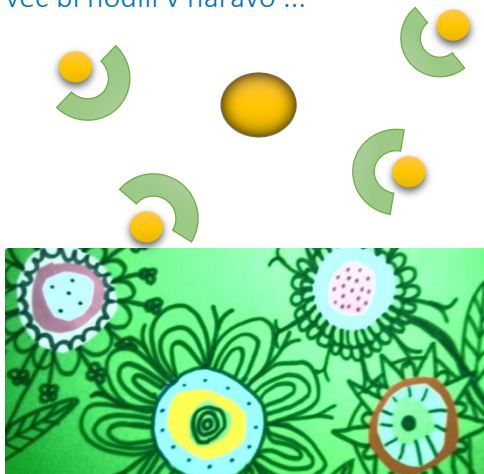
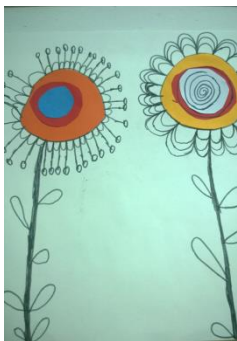
Vse, kar se zgodi, se zgodi z razlogom.
Vsaka stvar je za nekaj dobra.
Moje življenje je kot slikarsko platno, ki ga
lahko obarvam z barvami, ki so mi všeč.



Vrednote, ki se mi zdijo pomembne:
iskrenost, poštenost, notranji mir, ljubezen
– imeti ob sebi osebe, ki jih imam rada in
mi izpolnjujejo življenje.

Šola, v kateri bi v prihodnosti rada
delala? Predstavljam si šolo brez ocen, z zagnanimi in
vedoželjnimi ter ustvarjalnimi učenci.

V šoli naj bi bilo več sodelovanja in medsebojne pomoči,
ročnega ustvarjanja, več bi hodili v naravo ...



Žnideršič Šuster, Nataša

Znanje je zaklad,
ki venomer spremlja svojega lastnika.

Kitajski pregovor



Branje nas lahko popelje v daljne dežele, nam razkrije zgodovino in nas pouči o vseh novostih našega časa. Širi naše obzorje, nas spodbuja k razmišljanju, poteši našo radovednost in prežene dolgčas, naše misli pa obogati z neskončno zalogo znanja.

Tudi sama sem strastna bralka že od malih nog in nad knjižnicami sem se navdušila že v otroštvu.

Najbolj me razveseli pogled na mlade obrazke, ki se prerivajo med policami knjižnice, vedoželjno listajo po knjigah ali navdušeno prisluhnejo pravljici.

Želim si, da bi v šoli nekoč imeli veliko in svetlo knjižnico z veliko novimi knjigami.



BREZ KUHALNICE NE GRE NITI V ŠOLI ...

Če daš v lonec »tudi svoje srce«,
ne more drugače,
kot da tisto, kar nastane,
gre v usta smeje.

Aljaž, Francka
Formento, Katiuscia
Lustek Marija
Pajk, Darinka

Štibernik, Sonja
Štokar, Katarina
Veršnik, Agica



ŠVIGA, ŠVAGA ČEZ DVA PRAGA

Če bi lahko napake in krivice,
ki jih delamo ljudje očistili samo z gobo, s
krpo
in z metlo ...,
potem bi bilo nasmejanih obrazov na tem
svetu neskočno veliko.

Florjanc, Urška
Lončar, Bojana
Možina, Vera
Pavlović, Radojka
Radovanović, Danica
Skalar, Magda



PRIHOD – ODHOD, **Majda Kohne**, poučevala slovenščino in srbohrvaščino



Kakšno naključje!

Dopoldne je prispelo z “moje šole” vabilo z željo, da bi napisala kaj o času mojega poučevanja , jaz pa imam popoldne srečanje s svojim prvim razredom, s katerim sem postala prava “razredna mama” pred 50 leti!

Premišljujem, kakšna sem bila takrat, a s tem ne mislim svoje zunanje podobe, ampak tiste, ki pokaže način dela v razredu.

Prva leta sem pač večinoma podajala snov, ki mi jo je dal univerzitetni študij; to so podatki iz slovenske literature in jezika.

Sčasoma se je marsikaj dopolnjevalo ali celo malce spreminjalo na vsakoletnih seminarjih, često v času počitnic, ko so bili marsikateri ljudje prepričani, da že veselo uživamo doma ali na morju.

Prav počasi, skoraj nezavedno, pa je v moje podajanje šolske snovi začelo prihajati tudi kaj iz mojega osebnega življenja. Mnogokrat sem se spomnila svojih vzornic, vse od učiteljice v osnovni šoli, ki nas je z vso ljubečo skrbjo predala v roke strožjim in zahtevnejšim profesorjem v 1. razred gimnazije – danes v peti razred, ki pa ni bil v isti stavbi kot osnovna šola – zibelka našega otroštva. Toda tudi med sivimi zidovi so žarele osebe, ki so mi kot vzornice s svojim resnim in temeljitim znanjem tlakovale pot do izbire poklica.

Filozofska fakulteta mi je z odličnimi predavatelji poglobila znanje in utrdila osnovnošolsko željo po poučevanju »pubertetnikov«.

Kmalu je razred na Kebetovi šoli (šola se je tedaj imenovala po heroju Alojzu Kebetu, zato smo mi bili »kebetovci«.) postal moj drugi dom z vsemi zadolžitvami, kar je pomenilo tudi prenašanje domačih nalog, domačega branja, kontrolk in še česa v »domačo obdelavo«, kar je v primerjavi z razvojem tehnike v današnjem času slišati kot zgodba iz davnih časov.

Ampak leta so hitro minevala in ob vsakokratnem zaključku osmega razreda mi je bilo po štirih letih razredništva težko se posloviti od »svojih otrok.«

Krog spoznavanja se je prepletal do leta 1996, ko sem zadnjikrat stala pred katedrom. Mislila sem si, da bodo vsi presrečni ob mojem odhodu, a na moje presenečenje so me šestošolci poprosili, naj jim kaj povem o sebi. Celo uro smo se pogovarjali, saj jih je zanimalo mnogo stvari. Poslušali so me tako zavzeto, kot so nekoč otroci ob peči prisluhnili svoji babici, ki jim je odkrivala čas svoje mladosti. Neverjetno lepo nam je bilo, prevzela nas je prav posebna moč sožitja in nas v toplem čustvu objela. Te magične moči se ne da pozabiti niti do današnjega dne.

Ob koncu ure me je Grega, odločen fantič – hokejist, povprašal: «Ali nas ne bi imeli do konca?» Nasmehnila sem se ob spominu na svojo ostarelo osnovnošolsko učiteljico, ki smo jo prav tako prosili, naj ostane. Ona je lahko, na moje mesto pa je že težko čakala mlada kolegica in se veselila razredništva.



Če bi mi kdo naročil, naj napišem spomine o svojem službovanju, bi jih bilo za celo knjigo. Vanjo bi shranila vse lepe trenutke od raznih ekskurzij, zimske šole v naravi in še marsikaj bi se našlo, vmes tudi kaj bridkega, kar pač doleti vsakega človeka.

Ko se oziram na medsebojne odnose med različnimi ljudmi, me vedno spremlja topla misel na kolegice in kolege s predmetne stopnje, na čudovite, iskrene, dobre ljudi, s katerimi še vedno prijateljujem in obenem dokazujem hvaležnost za vso izkazano toplino.

Kaj pa mi zdaj dela veliko veselje? To so občasna, včasih čisto naključna srečanja z nekdanjimi učenci na cesti, v avtobusu, na tržnici, v trgovini ali pa celo pri zdravniku.

Tisti nasmešek na obrazu, ko me pozdravijo, je neprecenljivo lep.

Vrhunec pa predstavljajo obletnice vatele, ko na dan privro spomini na razna doživetja minulih časov. Koliko novega izvem . . .!

Zadnja leta moji nekdanji učenci že pripovedujejo ne le o svojih otrocih, ampak že vnukih in svoji upokojitvi. Tako me obhaja zabavna misel, da jih moje srce sicer vidi še kot pravkar prebujeni otroški cvet, ki je pred menoj odkorakal v mladost, oni pa so zdaj že moji »kolegi«. Dobro pa se zavedam tega: ko bom naslednjič obiskala »svojo« šolo, me bo vodil spomin v čas tudi mojega zorenja in v njem bodo večno živeli vsi dragi obrazi, ki sem jim poskusila vdihniti ljubezen do domače besede in poti do lepega izražanja.



In ponovno mi bo v mislih spregovoril pesnik Ivan Minatti
ter mi prišepnil :
»Nekoga moraš imeti rad . . .«

Če bi me potem povprašal, ali sem izbrala pravo poklicno pot,
bi molče prikimala.

P. S. Tudi zdaj, po toliko letih, moja ljubezen do materinščine ni
zamrla; širim jo med starostno enakimi, ki na upokojenskih
izletih z veseljem in zanimanjem prisluhnejo, kje se je rodil ali
ustvarjal kak slovenski literat. Vedno pa jih prevzame
spoznanje, kako lepo se da opisati tudi čudesa naše dežele.

Vida Krpač, poučevala biologijo, kemijo



Življenje je ena sama velika formula, ki jo
razrešujemo ves čas.

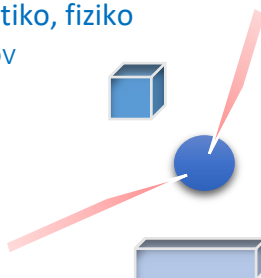


Vida Belčevič, poučevala angleščino

Brez smeha ni zdravja in dolgega življenja.

Marija Tome – poučevala matematiko, fiziko

Razumeti otroke, pomeni biti njihov
prijatelj.



Alenka Kovačič

POGLED NA ŠOLSKI JUBILEJ Z OČMI UPOKOJENE RAČUNOVODKINJE



V svoji skupni delovni dobi več kot 40 let sem na OŠ Šentvid preživela zadnjih pet .

Ob svojem prihodu na delovno mesto računovodje sem kmalu začutila, da je šola urejena, da so odnosi prijazni in tovariški, da sta delovna vnema in zagnanost učiteljev in

vseh drugih zaposlenih na šoli veliki in da med vsemi na šoli vlada spoštljiv odnos.

Vse to mi je olajšalo začetke in me spremljalo ves čas do moje upokojitve.

Pri svojem delu, ki je videti dolgočasno, pa v resnici sploh ni – včasih je zelo napeto – sem napolnila vsako leto goro fasciklov z različno in obsežno dokumentacijo. Že moja predhodnica gospa Branka je svoje delo na koncu leta strnila v dve, s trdimi platnicami vezani knjigi za trajni arhiv. Tudi sama sem s to prakso nadaljevala.

Računovodja je na šoli med pedagoškimi delavci neopazen, vendar je njegovo delo zelo pomembno.

Med evidentiranjem računov, obračunavanjem plač, usklajevanjem aktive in pasive; pri stalnem preverjanju, kaj je debet in kaj krédit, pri številnih poročilih za Mestno občino, za Statistični urad ali za same potrebe finančnega poslovanja, pri izdelavi kalkulacij za šolske stroške, pri izdelovanju položnic učencem in izterjavi dolžnikov, pri izstavljanju računov najemnikom šolskih prostorov in pri sodelovanju z Gimnazijo Šentvid sem se vedno lahko zanesla na posluš in strokovnost svojih najožjih sodelavcev.

Nikoli ni bilo ovire usesti se in rešiti morebitno težavo ali se

samo posvetovati o pravilni odločitvi v nekaterih situacijah. Ravnateljica je vedno imela čas in je z razumevanjem in s svojim znanjem poskrbela, da smo skupaj ravnali v dobro šole. V takem vzdušju ni bilo težko delati.

Ponosna sem, da sem lahko prispevala en kamenček v zelo pisan in skladen mozaik, ki danes predstavlja uspešnih 60 let spoštovane, ugledne in prepoznavne šole.

Vsem zaposlenim čestitam in želim šoli in vsem, ki bodo na njej delovali, tudi v prihodnje še veliko uspehov in vse dobro!



Simona Šercer, poučevala matematiko



Razlika je med računati in biti preračunljiv.

Sama imam raje tiste, ki kaj oz. na kaj računajo, a niso preračunljivi.

Tončka Pipan, poučevala razredni pouk

Pri otrocih je vedno tako, da zrcalijo starše in odsevajo učitelje, ki so jim bili zgled.



Štefka Koltaj, opravljala delo tajnice



Andreja Šilc Marinčič, bila pomočnica ravnateljke g. Marjana Cedilnika in ravnateljice ge. Nade Paj, opravljala dela šolske pedagoginje



Življenje, to niso dnevi, ki so minili, temveč dnevi, ki smo si jih zapomnili.

P. A. Pavlenko

Jeseni se je začelo drugo leto, kar sem stopila v novo življenjsko obdobje. Po 44 letih in pol sem namreč »zamenjala« delodajalca, zapustila sem kolegice in kolege na šoli in se pridružila upokojencem. Na vsa ta skupaj preživeta leta me veže vrsta spominov in vedno z veseljem rečem, da je bila šola moj drugi dom in da nikoli nisem hodila v službo, ampak v šolo.

Praznovanje 60-letnice je ravno prava priložnost, da se človek malo ustavi, se zamisli in se sprehodi med spomini, ki so se nabrali na skupni poti, ki sva jo prehodili s slavljenko – OŠ ŠENTVID.

Leta 1973, ko sem kot učiteljica podaljšanega bivanja prvič prestopila prag učenosti, je slavljenka s krajem živela že 15 let. Takrat je še nosila ime po heroju Alojzu Kebetu.



Moja odločitev, da postanem učiteljica, se je izoblikovala že zelo zgodaj, zato sem se po gimnaziji vpisala na Pedagoško akademijo. Mogoče je k tej odločitvi pripomoglo tudi to, da so poklic učiteljice opravljale tudi moja mama in tri njene

sestre. V želji, da bi pričela s poučevanjem čim prej, sem se zaposlila takoj po zaključenem 2. letniku. Šola je bila takrat zelo velika, saj je imela skoraj 1000 učencev. Tudi število učiteljev je bilo precej večje od današnjega. Bilo nas je toliko, da je bilo v zbornici premalo stolov in učitelji podaljšanega bivanja smo sedeli na »rezervnih« klopeh. Po opravljeni diplomi in strokovnem izpitu me je ponovno povleklo v študijske klopi, to pot na Filozofsko fakulteto. Usoda je nanese, da se je ob zaključku študija na šoli izpraznilo mesto svetovalne delavke in tako sem prišla nazaj med znane kolege, učence in starše. Ob povratku je bila šola skoraj za polovico manjša, na Brodu so namreč dobili novo šolo. Tako so se razmere za delo precej izboljšale. Imeli smo dovolj prostora za enoizmenski pouk, predvsem pa je manjše število učencev omogočalo bolj individualno delo in boljše medsebojno poznavanje.



V vseh teh skupnih letih se je poleg izvajanja obveznega predmetnika dogajalo marsikaj: kar nekaj let smo se spopadali s celodnevno osnovno šolo; med prvimi smo se zavedli pomena učenja tujih jezikov, zato smo učencem ponudili možnost fakultativnega učenja nemščine in nekaj let tudi latinščine; med prvimi šolami smo vpeljali pouk angleščine v vse razrede osnovne šole; razširili smo število šol v naravi; v skrbi za okolje smo postali Eko-šola; učenci so imeli v okviru Zdravega življenjskega sloga dodatne ure športa; imeli smo celo paletu interesnih dejavnosti; učenci so uspešno zastopali šolo na tekmovanjih iz različnih predmetnih področij in športov; napisali so celo vrsto raziskovalnih nalog. Zgodaj smo se tudi zavedli, da je potrebno učencem, ki imajo

specifične učne težave, nuditi dodatno strokovno in učno pomoč. Ves čas smo veliko pozornost namenili tudi vzgojnemu delovanju šole. Sistematično smo gojili pozitivne vrednote, kot so dobri medsebojni odnosi, spoštovanje različnosti, poštenje. Pridobili smo si zastavo »varna šola«. S svojim delom smo si prizadevali, da pri učencih vzbudimo veselje do učenja in željo, da si aktivno oblikujejo svoje življenje. Vse to pa ne bi bilo mogoče, če na šoli ne bi delali ljudje, ki imajo odprto srce za ljudi okoli sebe, so odprti za spremembe in so se pripravljani ves čas učiti.

Spoznala/delala sem z ogromnim številom učencev (Le kdo bi vedel, koliko generacij neki je to?) in preko njih tudi z marsikatero njihovo družino. Učenci so odraščali in z leti tudi sami postali starši. Marsikdo se je čez leta vrnil v šolo kot ponosen starš otrok – prvošolcev. Pa tudi marsikatera ponosna mama ali ponosen oče sedaj prihaja v šolo po svoje vnukinje/vnuke. Tako so se naši odnosi še poglobili in z leti sem postala vedno bolj vpeta v kraj.

Kar nekajkrat so se pojavile grožnje, da nas bodo preselili ali celo ukinili, vendar se nikoli nismo predali obupu ali apatiji. Svojega dela smo se lotili še bolj zavzeto in vpeljali marsikatero izboljšavo, ki nas je naredila prepoznavno med drugimi šolami.

Koliko življenjskih zgodb je povezanih z našo šolo! Vsak učenec, starš, zaposleni bi nam lahko povedal svojo. Vsem (ali pa vsaj večini) je skupno to, da se še vedno radi spominjamo dni, ki smo jih preživeli skupaj. Ob ponovnih



srečanjih jih tudi z veseljem obujamo. Zame osebno ni večjega veselja kot srečanje z nekdanjimi učenci, ki so dosegli svoje zastavljene cilje, pa četudi nekateri po malo daljši poti. Iz razgovora razbereš, da se uspešno »spopadajo s težavami« vsakdanjega življenja.

Res sem imela neizmerno srečo, da sem lahko delala na šoli z ljudmi, polnimi pozitivne energije in z željo, da zgradimo šolo, v kateri bodo učenci ne samo usvajali gola znanja, ampak se bodo tudi naučili živeti drug z drugim; v kateri bodo sprejeti vsi: tako otroci kot odrasli; v kateri bodo imeli posluh tudi za težave in skrbi posameznika; v kateri bodo znali združiti moči za skupni cilj, četudi kdaj komu to ne bo najbolj všeč. Seveda vsega tega ne bi mogli doseči, če ne bi imeli tako »pametnih vodnikov«; v mislih imam žal že pokojnega g. Marjana Cedilnika in našo sedanjo ravnateljico ga. Nado Paj.

Naj na koncu izrečem iskrene čestitke ob zavidljivem prazniku vsem sedanjim in nekdanjim zaposlenim, sedanjim in nekdanjim staršem ter sedanjim in nekdanjim učencem, slavljenci pa želim še veliko uspešnih let z radoživimi učenci, zadovoljnimi učitelji in ostalimi zaposlenimi ter sodelujočimi starši.



Jana Mihelčič: VČERAJ, DANES, JUTRI



“Včeraj” sem bila še dodelavka,
“danes” sem upokojenka,
“včeraj” sem bila vzgojiteljica v 1. razredu,
“danes” sem vzgojiteljica vnučkov,
“včeraj” so še bili moji učenci v prvem
razredu,
“danes” so že četrtošolci, ... devetošolci,

dijaki, študenti;

“jutri” bodo odrasli, izobraženi, zaposleni, očetje in mamice ...

Tako hitro čas mineva!

Ja, na ta svet pridemo le na obisk.

Sedaj je čas spominov. Veliko jih je. Ostanejo živi. So z mano in
mojo šolo.

Celotnemu kolektivu Šentvid želim veliko uspehov, učencem pa
čim več znanja.





MISLI UČENCEV

Kaj mi je v šoli všeč oz. ni?

2-šolčki

Všeč mi je,

2. a in ne b.
da smo pridni.
hrana.
učiteljica, ker se rada smeje.
da je toliko prostorov za skrivanje.
da rišemo.

Ni mi všeč,

da kričimo.
da imamo pouk.
da moramo za sabo pospravljati.
da moramo jesti solato.



Šola je
cool, ko so
počitnice.



Kakšno šolo si želim?

Vsako učilnico bi pobarvala z drugo barvo.

Želim, da bi imeli daljši tobogan.

Če bi bila ravnateljica, bi podaljšala šolo za 15 dni.

Želim si, da bi bili manj glasni med odmori.

Da bi med poukom imeli en dan vikend.

Želim si mavrično šolo.

Da bi imeli počitnice tri mesece.





Šolci

60 A si predstavljate šolo brez učiteljev? Vsi bi zavpili: »Super!« Toda – bi bilo res odlično? Le kdo bi nam dajal naloge, kdo bi rekel, spraševal bom, kdo bi nas potem kregal? Dolgčas. Zato ima šola učitelje. Lepo pa je, da se učitelji in učenci razumemo: tako kot pri nas.

60 Od velikih učencev sem slišal, da je le ena učilnica na šoli nekaj posebnega: pravili so ji »garaža s klopmi«. Radoveden sem bil, kje je to, kaj je tam ...? Ko sem prišel v šesti razred, sem si rekel: »Končno. Zdaj bom spoznal ta skrivnostni svet Osnovne šole Šentvid« Komaj sem čakal, da je bil na urniku likovni. In sem dočakal. Najprej sem šel dol, nato še bolj dol in potem naprej pod nizkim stropom med grafiti in čečkarijo do ... vrat. Vstopil sem in ...

In odprl se mi je povsem nov svet. Bil sem v garaži s klopmi. Ostrmel sem z odprtimi usti ...

60. let Tudi na naši šoli so eni otroci predebeli. Cel svet govori o tem, mi pa imamo samo dve uri telovadbe na teden.

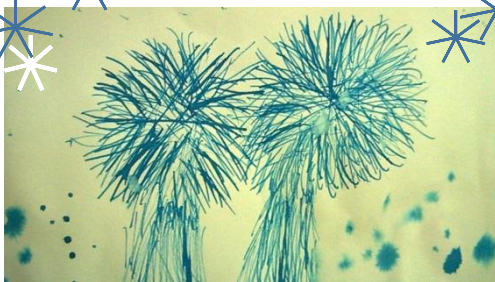
60. let V jeseni mi je šlo prav na živce, da smo imeli na jedilniku vsak teden riž.

Ne maram ga. In glej: v ponedeljek

za malico mlečni riž, za kosilo kot priloga riž .. No, kaj pa sladica? Lahko bi bil rižev narastek? Le-tega maram, a ga ni bilo.

Rekel sem si: »Pa ga je zmanjkalo. Najbrž ga niso dovolj pridelali na šolskem vrtu! Torej – odslej bo bolj pestra hrana.«

A glej: zraven ribe v petek je bil spet: riž.



Šolci

60. Šola?

Zdaj je šola definicija pekla.

Če pa bi bili oblazinjeni stoli, notesniki na mizah ..., bele učilnice in svetlo modra jedilnica, potem bi bilo kot v raju.



60. Šola naj bi imela bazen in ne le luže na šolskem igrišču. Pri zgodovini ne bi imeli učbenikov,

temveč bi se snov naučili z obiski muzejev, pri geografiji bi potovali ... Torej sploh ne bi potrebovali učilnic. In še to: Izbrali bi si pet predmetov, ki bi se jih učili; in že v petem razredu bi se odločili, kam bomo šli po osnovni šoli.

60. V moji idealni šoli bi učitelji med testi predvajali sproščujočo glasbo in bi prižgali dišečo svečo. Odmori bi bili daljši.

60. ožss Želela bi, da bi si sami izbrali učitelje, ki bi nas poučevali, saj bi tako lažje pridobili znanje.

60. ožss Hodila bi v šolo, ki bi se začela ob devetih, kjer bi imeli 5 minut pouka in 45 minut odmora. ... Mogoče bi pa se potem dolgočasila?



60. ožss Šola. Ustanova, ki mnogim učencem predstavlja grozo, nekaj mučnega in resnega. V tej ustanovi delajo grozni učitelji, ki dajejo grozne teste in otrokom postavljajo grozna vprašanja ... Ne, tako samo govorimo, V resnici se dogajajo prijetne stvari, v katerih uživamo, zato si po dveh mesecih poletnih počitnic želimo spet v šolo.

Idealna šola? Učni načrti bi morali biti pripravljeni tako, da bi se potem, ko si se kaj naučil, znašel npr. tudi v Avstriji, Španiji, Franciji ...

60 Šola je odlična, takšna kot je. Strašne so samo ocene. Te delajo šolo grozno in stresno. Če visi nad tabo groza, si pod stresom – potem se ne moreš naučiti veliko.

60 Šola je čas, ko se dogaja veliko stvari. Najpomembnejše v odmorih, zato je prijetna. Zdaj bo kakšen šolomrznež rekel, da sem prismoda, a v resnici bi tudi on priznal, da je »cool«. No, zaradi svojega ponosa ne bi tega rekel.



Šolci

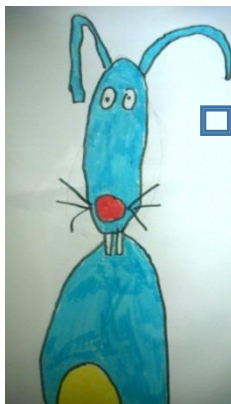
60 Odmori med urami bi morali biti desetminutni, da bi lahko v miru prišel od ene ure do druge in se pripravil na pouk. Zdaj pa letamo, da ne bi zamudili k naslednji uri. To je najbolj grozni del moje šole.

60. OŠŠ Zdajšnja šola povzroča stres z ocenami – in to takšnega, da te trese pred oceno, doma pa te strese po oceni. Torej je šola res stresna.

60. OŠŠ V moji šoli bi si predmete za določeno šolsko leto izbral sam, potem pa bi pri njih poskušal doseči največ. Pri nujnih neizbranih predmetih pa bi lahko dosegal snov minimalnega znanja. To bi bilo odlično.

60. OŠŠ A si predstavljate, da imamo prosto uro, pa ne smemo iz šole. Kakšna prosta ura je potem to? Torej: to bi takoj spremenil v moji šoli.

60. OŠŠ Že v tretjem razredu bi se morali otroci naučiti tipkati, saj bi le-tako sledili razvoju elektronskih pomagal. Zdaj pa: samoučno tipkamo z dvema prstoma in mislimo, kakšni frajerji smo. Današnja šola ni frajerska, je zaostala.



9. šolci

60. OŠŠ Šola je dolgočasna, saj se skoraj vsaka ura začne enako: vpis v dnevnik, spraševanje in razlaga snovi. In to že devet let po skoraj pet ali šest ur na dan!

In kaj bi uvedla?

Poznejši pouk, saj smo pri prvih urah zaspani.

60. let Odrasli pozabljajo, da smo drugačna generacija, da šole ne vidimo več enako, kot so jo videli naši starši ali pa učitelji.



60. let V šolo, v katero bi hotela hoditi, bi poznala samo pisna preverjanja, saj v njih učenec lahko pokaže celovito znanje. Pri predmetih, kjer je malo ocen, pa naj bi jih bilo več, saj bi se tako kakšen spodrsrlaj lažje prekril. No, tudi v zvezke ne bi pisali toliko, mogoče samo oporne točke, ostalo bi se morali naučiti iz knjig/učbenikov.

60. let V šoli je pomembno spoštovanje; da učitelji spoštujejo učence in učenci učitelji. Menim, da na naši šoli to ni problem.

Všeč mi je, da ne nosimo uniform, saj te prikrivajo identiteto posameznika. Vse postane sivina – tudi znanje in odnosi.

Odlična je prehrana. Imamo na razpolago vegetarijanski in veganski meni.

In kaj bi spremenila?

Uvedla bi daljše odmore, saj bi tako v miru prehajali od ure do ure, še posebej, ker je npr. telovadnica zelo oddaljena od marsikatero učilnice.

60. RŠŠ Napačno se mi zdi, da pri nekaterih učiteljih poteka razlaga tako, da se predvaja na tablo snov, mi pa jo prepisujemo.

Ali se učimo pisati?

Bolje bi bilo, če bi namesto tega potekal pogovor med učenci in učiteljem. Tema bi bila učna snov. Sami bi razmišljali, učitelj bi le usmerjal uro in nakazoval pot k rešitvi problema.

Dobro bi bilo tudi, da bi opravljali raziskovalne naloge in jih nato predstavili sošolcem. Snov pa bi si zapisali le z opornimi točkami.

60. RŠŠ V šolo me starši pripeljejo skoraj uro in pol pred poukom. Naredim nalogo, pogledam snov. Prezgodaj, kakor je tudi prerano, da začnemo z intenzivnim treningom možganov takoj, ko zazvoni. In potem – po navadi se zalomi nekje na sredi ure. Učitelj se začne ukvarjati s tistimi, ki klepetajo. Ostali spremljamo tekmo klepetavcev in učitelja. In snov? Na koncu jo moramo predalati sami.



60. RŠŠ Zdi se mi, da bi bilo bolje, da bi najprej bil kratek pogovor med nami in učiteljem, nato pa bi skupaj



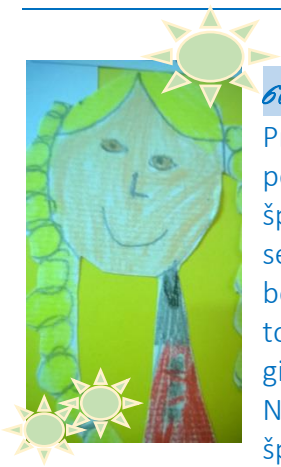
reševali zastavljeni problem. Tedaj tudi ne bi bilo toliko klepetanja, saj bi vsi sodelovali bolj intenzivno – hoteli bi rešiti problem.

60. let Dežurstvo. Šest ur sedenja na hodniku, strmeti v vrata, opazovati prihajajoče in odhajajoče. Zapravljanje časa. Učenec pa ne sodeluje pri pouku, za kar je prišel v šolo! In tako lahko zaključim: Zapravljen en dan učenčevega izobraževanja.



60. let Večina šol danes je enakih, kot so bile pred štiridesetimi leti. Šolski sistem je bolj ali manj podoben tistemu pred štiridesetimi leti. Učenci pa smo drugačni: zelo drugačni, kot so bili tisti pred štiridesetimi leti.

Šola bi morala učiti za življenje, učitelji ne bi smeli posredovati znanja »iz enciklopedije«. Te podatke lahko najdemo sami. Naučiti bi nas morali, kako najti to znanje in nam dati smernice, kje bomo to znanje lahko uporabili. Premalo je reči, da bomo razgledani. Kaj pa danes to pomeni? Mogoče, kako prebrati na mobilniku, kje se je zgodilo to oz. ono?



Naša šola? Mislim slovenska.

Pravijo, da je odlična? In je res? Pa pogledjmo primer: Nekdo ni nadarjen za šport. Posledično dobi slabo oceno v sedmem, osmem, devetem. Mnogi bodo rekli – pa kaj! Toda, s tem izgublja točke in si slabša možnosti vpisa v gimnazijo. Je pa nadarjen za fiziko. Nihče se ne vpraša, in ali je ocena pri športu res tako pomembna, da nekomu lahko zavre sanje fizika?



Šola v prihodnosti? Mislim, da bi morali že v prvem razredu odkrivati, za kaj je kdo nadarjen. Potem pa na osnovi tega narediti program za vsakega, kjer bi lahko razvil svoje sposobnosti do najvišje mere. Poudarek bi moral biti na predmetih, ki bi oblikoval osebnost in razvijal sposobnost. Vsi ostali predmeti bi bili splošni, bi le dopolnjevali celovitost učenca.



Meni je šola čisto O. K. Moti me pa, da popoldne ne morem na šolski avtobus, čeprav je čisto prazen. Zato moram večkrat peš domov. Zdi se mi, da bi se z več prožnosti dalo tudi to izboljšati.



Naša šola je prav takšna, kot so druge šole. V njo hodijo navadni učenci, učijo jih pa navadni učitelji. In učenci dosegajo izjemne uspehe. To pa zato, ker jih učijo

izjemni učitelji. Torej, moja šola ni takšna, kot so druge šole.

60. let Nekaterim se zdi šola bedna. Tem istim se zdi ta in ta glasba bedna. Onim se zdi hrana v šoli bedna. Pa šport je beden, bedna je tudi slika, ki jo je narisal sošolec. Še najbolj bedno pa je to, da je vse bedno. In od kod učencem te bedne misli? So jih izumili oni ali odrasli?

60. let Kakšno šolo bi obiskoval?
Pisanih barv. Takšnih, ki bi že nazunaj kazale, da je tu življenje. Omarice so že pisane. Odlično. Škoda je le, da ni omarica »tvoja« od šestega do devetega razreda, za katero bi skrbel, bi si privzgal čut odgovornosti do nje, do lastnine. Potem, v devetem, bi jo predal tistemu, ki bi dalje skrbel zanjo – enako dobro kot ti.

60. let Ali so vrata v življenju pomembna?
So. Vrata odpiramo. Prvi vtis dajo vrata. One povedo, kaj je za njimi. Zato bi vrata v učilnice morala biti označena tako, da bi pripovedovale zgodbo.

Matematika: Na njih bi se šopiril Pitagorov izrek.





Vhod v slovenščino bi nakazal verz:

»Lepa beseda lepo mesto najde.«

Zgodovinska vrata bi se ponašala z mislijo: »Od tukaj prihajajo naši predniki.«

Na vratih telovadnice bi pisalo:

»Zmagovalci, naprej!«

Vhod v jedilnico bi bil označen:

»Požeruhi, prestavite v prvo.« ...



Začetek šolskega tedna bi se lahko začel z razrednimi urami, kjer bi učenci izvedeli, kaj vse se bo dogajalo čez cel teden. Najpomembnejše projekte nam bi predstavila ravnateljica po radiu ali šolski televiziji, razredniki pa bi nam povedali, kaj nas čaka ta teden, kje lahko sodelujemo ... Tako ne bi hodili v šolo le po ocene, ampak bi gojili pripadnost razredu, šoli ...



Šola mi ni všeč. Ni mi všeč in pika. Odgovor je enostaven: moramo se učiti. Kje je igra in zabava? No, na hodnikih je, v odmorih, a ti so prekratki, saj so namenjeni tekanju od razreda do razreda. Potem pa tisti del, ki mi ni všeč in pika.



Naša šola je zelo prijetna šola, še posebej prijetno je to, da je iz in z nje zelo lep razgled. Zato mi v šoli ni nikoli dolgčas.

Ko tako sedim pri predmetu in delam nič, pogledam

skozi okno in vidim, kako mačku drsi po strehi sosednje kmetije. »Bo padel, ne bo, bo ...?«, tako se možgani sprašujejo ves čas. On pa nadaljuje pot. Držim pesti, da mu ne zdrsne. »Ojej,« vzdihnem ... »Prosim,« se oglasi učiteljica. »Obdržal se je,« izjavim. »Kdo?« zabode pogled vame. »On,« odgovorim. Ona pa: »On se vedno obdrži.« In razlaga dalje.



Moja šola je po mojem mnenju povprečna šol – v njej je dobesedno povprečje z dobesedno povprečnimi učenci. Tako je, kot je v večini: prevladuje nekaj nadpovprečnega, nekaj podpovprečnega – matematična sredina je povprečje. Tudi če se učitelji trudijo izboljšati in dvigniti šolo v nadpovprečje, jim zmanjka denarja in ... spet smo v povprečju.

So pa šole, ki so nadpovprečno lepe, a imajo povprečne ali podpovprečne učitelje, ki se ne trudijo niti, da bi dosegli povprečje. Iz take šole pridejo učenci, ki dosegajo

povprečje in mislijo, da so nadpovprečni. Mislijo, ker so jih tako vzgojili.

Če človek živi ves čas v povprečju, težko razume, kaj je nadpovprečje. Pri nas na srečo zacveti občasno kaj nadpovprečnega. To je dobro, saj bomo le-tako spoznali, kaj je več od povprečja.

Vpisal bi se na srednjo glasbeno šolo. O. K. Nihče mi ne brani. A že sedaj vem, da me ne bodo sprejeli. Se bo že našel kdo iz povprečja, ki bo utemeljil, da sem podpovprečen. In tako se bom vpisal na gimnazijo, kjer bom imel podaljšano povprečje iz osnovne šole. In tako se bom vrtel povprečno samo v povprečju.

Mogoče pa ne?



60 Šola je samo neka ustanova, v katero moraš hoditi dlje časa, kot bi si želel. In tako nastajajo mrkogledi ljudje, ker morajo opravljati nekaj, kar jih ne veseli; ne smejo pa počenjati tistega, kar si želijo, v čem bi uživali in bili uspešni.

Ob vstopu v osnovno šolo nisem vedel, zakaj sem tukaj. Starši so mi rekli, da zato, ker je tako. In tako sem zato hodil in hodil v šolo, da sem počasi spoznaval, zakaj sem v šoli.

V petem pa sem slišal: v šoli so živali. Dobesedno: v naši – moji šoli so živali. Pri eni izmed učiteljic. »O, da bi imel

to učiteljico za razredničarko?» se moledoval. Najprej se mi ni uresničila želja, v sedmem pa. Tako z veseljem hodim v mojo šolo, še raje pa se zadržujem v učilnici z živalmi.



Na šoli sem že devet let. Zato lahko podam oceno, ki drži.

Prva trida: Preprosta in zabavna. Majhni stoli, majhne mize, malo učenja.

Druga trida: Zaplet v začetni fazi. Stoli večji, mize tudi in več učenja.

Tretja triada: Najvišje in stoli so večji, mize še večje, pred nami pa gora učenja in resni obrazi učiteljev ob razlagi, da ...

Kaj že razlagajo?

Z mislimi sem v svojem svetu, krožim po vesoljni galaksiji pubertete in skoraj ne opazim, da so že vsi sošolci in sošolke zapustili razred. Srečam se s pogledom učitelja, ki se samo nasmehne ... Že ve zakaj?



Šola je tisti del dneva, kjer prevladuje sivina. Vedno isto in isto: iz razreda v razred, od naloge do naloge, od razlage do druge in tako celo dopoldne. Šele drugi del dneva je ta pravi. Vendar ne čisto: Če so naloge, je sivina iz šole podaljšana. Razlika je le, da ne hitim iz razreda v razred in da ne morem rešitev prepisati od sošolcev.





Hodim v dobro šolo. Vem, da s svojim mnenjem ne bom navdušil sošolcev, a ... Brez dobrih učiteljev ni dobre šole. Sam sem pridobil kar veliko znanja. Na razpolago mi je bilo, le sprejeti sem ga moral.

Če česa ne znaš, se ti zdi, da so drugi krivi za tvoje neznanje; če ni odbrih ocen, so krivi učitelji, ki ne znajo razlagati; če si predebel, so krive kuharice, ki predobro kuhajo; če ...

Nekateri so v devetih letih pridobili le če ... Zdi pa se mi, da je to slaba popotnica za življenje.



OŠŠ – OSNOVNA ŠOLA ŠENTVID ZADNJIH DESET LET

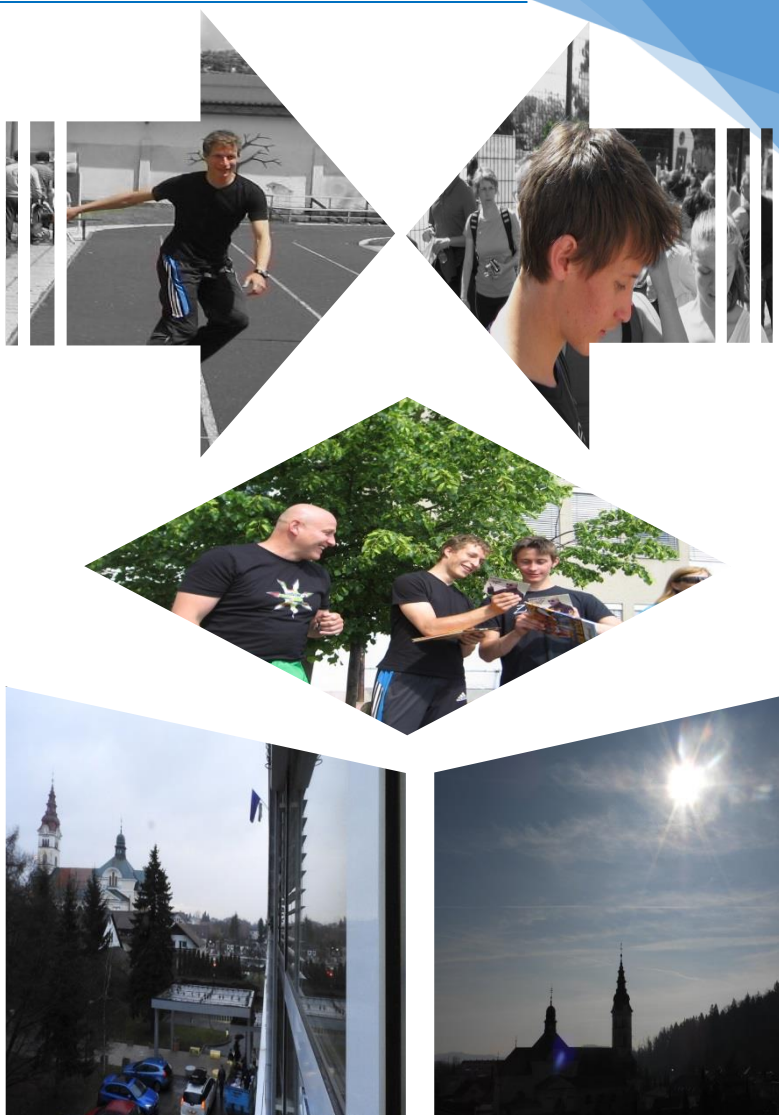








Rašica, 60 let





CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-82

RAŠICA : ob 60-letnici : Osnovna šola Šentvid Ljubljana : 60 OŠŠ /
[avtorji besedil zaposleni na OŠŠ, upokojenci OŠŠ in učenci šole ; fotografije
posnete za obletnico šole in arhiv OŠŠ/OŠ Alojza Kebeta ; pripravil, uredil J.
Skaza]. - Ljubljana : Osnovna šola Šentvid, 2018. - (Rašica : glasilo osnovne
šole Šentvid (OŠŠ) ; april 2018)

ISBN 978-961-92400-4-5

1. Skaza, Jože
293923072